

امنیتی کردن کروناویروس و پذیرش اقدامات محدود کننده دولت‌ها در مواجهه با پاندمی کرونا؛ مطالعه موردی بریتانیا، آلمان و استرالیا

(تاریخ دریافت: ۱۳۹۹/۰۸/۱۹ - تاریخ تصویب: ۱۳۹۹/۱۰/۱۸)

نیما رضایی^۱

سید سعید میرترابی^۲

چکیده

دولت‌های مختلف در سطح جهان اقدامات محدودکننده سنگینی را به منظور مقابله با شیوع ویروس کووید-۱۹ در دستور کار قرار داده‌اند؛ اقداماتی که در شرایط عادی برای مردم غیرقابل تحمل هستند. علی‌رغم اعتراضات مردمی در برخی از کشورها، این اقدامات محدودکننده و تدابیر غیرعادی تا بدین لحظه مورد پذیرش عموم قرار گرفته‌اند. کاربست یک نظریه به منظور بررسی چگونگی پذیرش این اقدامات محدودکننده، هدف اصلی این پژوهش می‌باشد. پرسش پژوهش این است که: امنیتی کردن کروناویروس توسط مقامات ذی‌صلاح دولت‌های مختلف چگونه بر پذیرش اقدامات محدودکننده آن دولت‌ها توسط مردم در مواجهه با کروناویروس تأثیر می‌گذارد؟ فرضیه این است که «به‌واسطه کنش‌گفتاری موفقیت‌آمیز «امنیتی کردن» سلامت مردم از

۱. استادیار روابط بین‌الملل دانشگاه خوارزمی. نویسنده مسئول. Nrir2020@gmail.com

۲. حسینی استادیار روابط بین‌الملل دانشگاه خوارزمی. Saeedmirtorabi@gmail.com

خطر پاندمی (همه‌گیری) ویروسی توسط دولت‌های مختلف و نیروی اجرایی نهفته در آن، زمینه فعلی تغییر نموده و مخاطب (در این‌جا مردم کشورهای مختلف) متقاعد می‌گردد که تدابیر و تمهیدات غیرعادی نظیر تعطیلی دانشگاه‌ها، مساجد، اماکن مقدس مذهبی، دیسکوها و کلوب‌های شبانه که دولت‌های مختلف آن‌ها را در مواجهه با کروناویروس بکار می‌گیرند را تحمل نماید».

متدولوژی این پژوهش مبتنی بر بررسی اظهارات و بیانیه‌های مطبوعاتی نخست وزیران بریتانیا و استرالیا و صدراعظم آلمان می‌باشد. به‌واسطه بررسی اظهارات این سه مقام دولتی، عناصر اصلی و شرایط تسهیل‌کننده کنش‌گفتاری امنیتی کردن کروناویروس مورد تدقیق قرار می‌گیرد که به‌همین دلیل می‌توان روش پژوهش را کیفی ذکر نمود. روش گردآوری داده‌ها استفاده از تارنماهای معتبر و رسمی می‌باشد. ضمناً این نکته مفروض گرفته می‌شود در تمامی کشورهایی که اقدامات محدودکننده در مقابله با پاندمی کووید-۱۹ اعمال می‌گردد مشابه فرآیندی که این سه مقام دولتی در امنیتی کردن کروناویروس و اعمال محدودیت‌های شدید به‌کار می‌گیرند، تکرار می‌گردد.

واژگان کلیدی: مکتب کپنهاگ، کروناویروس، کنش‌گفتاری، بازیگران امنیتی‌کننده، ابزارهای غیرعادی، محدودیت‌های سنگین.

مفهوم «امنیتی کردن» تداعی کننده یک اصطلاح منفی نه تنها برای عامه مردم که حتی برای برخی از دانشگاهیان و محققان می‌باشد. زمانی که از «امنیتی کردن» یک موضوع سخن رانده می‌شود به کارگیری قوه قهریه نیروی امنیتی یا پلیس بر اذهان متبادر می‌گردد. به عنوان نمونه، زمانی که از «امنیتی کردن» اقتصاد سخن رانده می‌شود تلقی عوام و خواص بر این فرض قرار می‌گیرد که قرار است نیروی پلیس در اماکن اقتصادی نظیر بازار و امثالهم مستقر گردند. حال آنکه تلقی این چنینی از مفهوم «امنیتی کردن» کاملاً اشتباه می‌باشد. به عنوان یک نمونه «ماریکه دوگود» در مقاله‌ای با عنوان «امنیت مالی» در کتاب «راهنمای مطالعات امنیتی نوین راتلج» این نکته را مطرح می‌سازد که «باراک اوباما» نسبت به امنیتی کردن اقتصاد اقدام نمود. وی عنوان می‌دارد: «در خلال کارزارهای انتخابات ریاست جمهوری سال ۲۰۰۸، جمهوری خواهان تردیدهای اساسی در خصوص قابلیت اوباما به منظور مواجهه با تهدیدهای قریب الوقوع تروریستی و فرماندهی دستگاه امنیت ملی [ایالات متحده] ^۱ مطرح نمودند. استراتژی اوباما به منظور مقابله با حملاتی از این دست، ترسیم [و قرار دادن] اقتصاد، به طور عام و بحران اعتبارات به طور خاص در [قلمرو] حوزه امنیت ^۲ بود» (Goede, 2010: 100). بنابراین «اوباما» پس از تصدی کرسی ریاست جمهوری، اقتصاد ایالات متحده را امنیتی کرد، بدون آن که در بازارها و سازو کارهای مالی، نیروی امنیتی و پلیس مستقر نماید.

به نحو مشابه، زمانی که در مورد «امنیتی کردن» حوزه سلامت ^۳ بحث می‌شود، منظور استقرار نیروهای امنیتی و پلیس در بیمارستان‌ها، درمان‌گاه‌ها و مطب

1. Obama's Capacity to Deal with Imminent Terrorist Threats and to Command the National Security Apparatus
2. To draw the Economy in General, And the Credit Crisis in Particular, Into the Domain of Security
3. Health

پزشکان نیست. متخصصان امنیتی به این موضوع وقوف دارند که عفونت ویروسی AIDS/HIV سال‌ها است امنیتی شده است. «رکسانا سیوستت»^۱ در مقاله‌ای با عنوان «موضوعات حوزه سلامت و امنیتی کردن؛ (بر) ساخت HIV/AIDS به‌عنوان یک تهدید متوجه امنیت ملی ایالات متحده»^۲ که در کتاب بسیار مهم «نظریه امنیتی کردن: معضلات امنیتی چگونه پدیدار و حل می‌شوند؟» منتشر گردیده، عنوان می‌دارد: «در آوریل سال ۲۰۰۰، دولت کلینتون رسماً ایدز را به‌عنوان تهدیدی برای امنیت ملی ایالات متحده اعلام نمود. این نخستین بار بود که یک بیماری از نظر پیامدهای امنیتی با موضوعاتی نظیر «براندازی دولت‌های خارجی، جنگ‌های قومی و خنثی نمودن دهه‌ها فعالیت در ایجاد دموکراسی‌های بازار آزاد در خارج از کشور» یکسان انگاشته می‌شد. علاوه بر این، رئیس جمهور کلینتون، شورای امنیت ملی^۳ را به‌عنوان سازمان اصلی برای تهیه راه‌حل‌های سیاسی به‌منظور مقابله با این تهدید تعیین نمود. اولین بار بود که این سازمان به یک اپیدمی رسیدگی می‌کرد. سرانجام، بودجه درخواستی از کنگره برای موضوع ایدز در مقایسه با سال‌های گذشته دو برابر شد و به رقم ۲۵۴ میلیون دلار افزایش یافت. با توجه به این اقدامات، ایدز از حوزه سیاست سلامت به [حوزه] دستور کارهای امنیت ملی منتقل شد^۴ و مورد توجه رسانه‌ها و سایر بازیگران قرار گرفت» (Sjostedt, 2011: 150).

«کالین مک اینس» خاطر نشان می‌سازد که دو عامل، ظهور سلامت به‌عنوان یک موضوع امنیتی را تسهیل نمودند: اولین مورد، پذیرش روزافزون توسیع دستور کارهای امنیتی در دهه ۱۹۹۰ بود. در پایان جنگ سرد شاهد آن بودیم که تحلیلگران امنیتی تمرکز خود را از تهدیدها بویژه تهدیدهای نظامی، به‌سمت

1. Roxanna Sjostedt
 2. Health Issues and Securitization: The Construction of HIV/AIDS as a US National Security Threat
 3. National Security Council
 4. AIDS Was Transferred from the Sphere of Health Politics to the national Security Agenda

خطرات پراکنده‌تر سوق دادند.^۱ این موضوع راه را برای طیف گلچین شده‌تری از موضوعات باز نمود تا به‌عنوان نگرانی‌های امنیتی^۲ در نظر گرفته شوند. به‌علاوه، تغییر [تمرکز] از تهدید به خطر^۳ اجازه داد تا تمرکز امنیت از انگاره «خطر واضح و این‌جایی» به ارزیابی‌های احتمال‌گرایانه‌تر از خطرات بالقوه^۴ تغییر یابد. هر دوی این تحرکات، فضایی را ایجاد کردند که به‌موجب آن می‌توان موضوعات سلامت عمومی را به‌عنوان نگرانی‌های امنیتی مطرح نمود. دومین عامل تسهیل‌کننده، کارگزاری [و نقش‌آفرینی] انسانی^۵ بود. برخی افراد برجسته نظیر گروه *هارلم برونت‌لند*، رئیس سابق سازمان جهانی بهداشت و ریچارد *هالبروک*^۶، سفیر سابق ایالات متحده در سازمان ملل از جایگاه‌های قدرت و نفوذ خود به‌منظور قرار دادن سلامت در دستورکارهای سیاست خارجی و امنیتی استفاده نمودند (McInnes, 2008: 276-277).

بنابراین این تلقی که «امنیتی کردن» هر حوزه‌ای مساوی با استفاده از قوه قهریه پلیس و نیروی امنیتی در آن حوزه می‌باشد، برداشتی کاملاً غلط می‌باشد. اما در حوزه سلامت و بالأخص پس از شیوع و عالم‌گیری بیماری کرونا اقداماتی از سوی دولت‌ها اتخاذ گردیده که در شرایط عادی نه‌تنها آن اقدامات با پذیرش مردم مواجهه نمی‌شوند بلکه ممکن است شورش عمومی را در پی داشته باشند. به‌عنوان نمونه، تعطیلی مساجد و ممنوع نمودن برگزاری نماز جماعت و بسته‌شدن اماکن مقدس نظیر بیت‌الحرام... الحرام، حرم مقدس اهل بیت و فرزندان پیامبر (ص)، تعطیلی مراسم حج، تعطیلی سینماها و سالن‌های تئاتر، تعطیلی کلوب‌های شبانه و دیسکوها، باشگاه‌های ورزشی، ممنوعیت مسافرت، تعطیلی

-
1. Security Analysts Shift their Focus Away from Threats, Especially Military Threats, to More Diffuse Risks
 2. Security Concerns
 3. Shift from Threat to Risk
 4. Shift from the Idea of a 'Clear and Present Danger' to more Probabilistic Assessments of Potential Hazards
 5. Human Agency
 6. Gro Harlem Brundtland and Richard Holbrooke

برخی از صنوف پرخطر نظیر رستوران‌ها و هتل‌ها و مواردی از این دست، اقدامات و تدابیری نیستند که یک دولت بتواند در شرایط عادی آن‌ها را انجام دهد و از دگرسو مورد پذیرش مردم واقع گردند.

کاربست یک نظریه به‌منظور بررسی چگونگی پذیرش این اقدامات محدودکننده، هدف اصلی پژوهش می‌باشد. این پژوهش در پی پاسخ به این پرسش اصلی که «امنیتی‌کردن کروناویروس توسط مقامات ذی‌صلاح دولت‌های مختلف چگونه بر پذیرش اقدامات محدودکننده آن دولت‌ها در مواجهه با کروناویروس توسط مردم، تأثیر می‌گذارد؟» این فرضیه را ارائه می‌دهد که «به‌واسطه کنش گفتاری موفقیت‌آمیز «امنیتی‌کردن» سلامت مردم از خطر پاندمی (همه‌گیری) و ویروسی توسط دولت‌های مختلف و نیروی اجرایی نهفته در آن، زمینه فعلی تغییر نموده و مخاطب (در این‌جا مردم کشورهای مختلف) متقاعد می‌گردد که تدابیر و تمهیدات غیرعادی نظیر تعطیلی دانشگاه‌ها، مساجد، اماکن مقدسه مذهبی، دیسکوها و کلوب‌های شبانه (در کشورهای غربی) که دولت‌های مختلف آن‌ها را در مواجهه با کروناویروس به‌کار می‌گیرند را تحمل نمایند». بنابراین نظریه «امنیتی‌کردن» به‌کار گرفته می‌شود، زیرا در «امنیتی‌کردن» (متأثر از مکتب کپنهاگ)، بازیگر امنیتی‌کننده (در این‌جا دولت‌های مختلف)، موضوع امنیتی (در این‌جا «ویروس کووید-۱۹») را تهدیدی برای بقای یک مرجع (در این‌جا ملت) تعریف می‌نماید که حق بقا دارد. در بقا، نقطه‌ای بدون بازگشت وجود دارد که نشان می‌دهد برای عمل کردن خیلی دیر شده است، لذا نمی‌توان این موضوع را به سیاست عادی محول کرد. به این دلیل بخش امنیتی‌کننده به‌منظور بقای مرجع، از ابزارهای غیرعادی و نقض قواعد عادی (در این‌جا اعمال محدودیت‌های سنگین) استفاده می‌نماید؛ ابزارهایی که در شرایط عادی غیرقابل توجیه هستند، مشروع قلمداد نمی‌شوند و تحمل نمی‌گردند.

به‌عبارت دقیق‌تر، عامه مردم (و نه صد در صد آنان) به‌واسطه کنش گفتاری

امنیتی کردن کروناویروس و پذیرش اقدامات... ۱۱۳

«امنیتی کردن» بازیگر امنیتی کننده، متقاعد می‌شوند که بقای آنان به واسطه یک تهدید (در این جا ویروس کرونا) در معرض خطر قرار گرفته است. بازیگر امنیتی کننده (در این جا دولت) نیز اعلام می‌نماید که با راه کارها و تدابیر عادی نمی‌توان با این تهدید مقابله نمود. لازم است که تدابیر و تمهیدات ویژه‌ای از جمله افزایش چند برابری بودجه بخش سلامت، اعمال محدودیت‌های سنگین و غیره را جهت حفظ بقای مردم بکار بست. مردم نیز متقاعد می‌گردند که به تدابیر و تمهیدات دولت که در شرایط عادی غیرقابل تحمل هستند، تن دهند و آن‌ها را تحمل نمایند، چرا که با ابزارها و تمهیدات عادی نمی‌توان با تهدید موجود (در این جا بیماری کرونا) مقابله نمود و اگر با تهدید موجود مقابله نشود بقای آنان به خطر خواهد افتاد.

بنابراین در این پژوهش و به منظور پاسخ‌گویی به سوالاتی نظیر سوالات فوق از نظریه «امنیتی کردن» (مطابق نگرش مکتب کپنهاگ) بهره گرفته می‌شود. بدین منظور لازم است که در ابتدا تعریف نظریه «امنیتی کردن» و سپس اجزا و مولفه‌های اصلی آن مورد بررسی قرار گیرد و پس از آن به نحوه «امنیتی کردن» تهدید «کرونا ویروس» توسط مقامات ذی‌صلاح چند کشور مورد بررسی پرداخته شود.

تعریف امنیتی کردن از منظر مکتب کپنهاگ

الف - کلیات

«امنیتی کردن» در کنار مجموعه‌های امنیتی منطقه‌ای^۱ و هم‌چنین «بخش‌ها»^۲ (اشاره به تمایز بین امنیت نظامی، سیاسی، اقتصادی، اجتماعی و زیست‌محیطی دارد)، سه انگاره اصلی^۳ مکتب کپنهاگ را شکل داده است (Wæver, 2004: 8).

مایکل سی. ویلیامز درباره «امنیتی کردن» تصریح می‌نماید: «دشوار است که به

دیدگاه دیگری در مطالعات امنیتی فکر کرد که بتواند تجزیه و تحلیل امور نظامی، محیط زیست، جنسیت، مهاجرت و نظریه ارتباطات را تحت یک جهت گیری نظری واحد، در خود داشته باشد. هم‌چنین دشوار است که به دیدگاه دیگری در مطالعات امنیتی اندیشید که در ساختار نظری و کاربرد تجربی خود^۱ چنین مباحث متنوع و در عین حال متمرکزی را ایجاد کرده باشد» (Williams, 2011: 212).

پیش از ورود به بحث لازم است که تعریف ویور از مفهوم امنیت ذکر گردد. وی متذکر می‌گردد: «امنیت چه زمانی وجود دارد؟ با کمک گرفتن از نظریه زبان ما می‌توانیم امنیت را به‌عنوان یک کنش گفتاری^۲ در نظر بگیریم. در این معنا، در نظر گرفتن «امنیت» آن‌گونه که یک نشانه به چیزهای واقعی‌تر اشاره دارد، حاصلی ندارد بلکه پاره‌گفتاری^۳ است که خودش یک کنش است. با گفتن آن، چیزی انجام می‌شود (همان‌گونه که در شرط‌بندی، وعده دادن و نام‌گذاری یک کشتی چیزی انجام می‌شود). با گفتن امنیت، نماینده دولت^۴، تحولی ویژه در یک حوزه خاص ایجاد می‌نماید و در نتیجه یک حق ویژه برای استفاده از هر ابزاری که برای مسدود نمودن آن منطقه لازم است قائل می‌شود» (Wæver, 1995: 55).

ویور در مقاله «ایدئولوژی‌های تثبیت»^۵ که به‌عنوان بخشی از رساله دکتری وی در سال ۱۹۹۷ منتشر گردیده، می‌نویسد: «امنیت، اساساً یک کنش گفتاری یا به‌طور دقیق‌تر یک «کنش غیربیانی»^۶ می‌باشد [...] امنیت، صدایی است که هنگامی که

1. Its theoretical Structure and Empirical Application

2. Speech Act

۳. Utterance در زبان‌شناسی ساخت‌گرا، به بخشی از گفتار اطلاق می‌گردد که قبل و بعد از آن سکوت باشد. از این‌رو، پاره‌گفتار را نباید با جمله یکسان دانست. زیرا ممکن است بسیاری از پاره‌گفتارها تنها از یک واژه یا گروهی از واژه‌ها یا از یک جمله ناقص تشکیل شده باشند. هر آن‌چه که فرد قبل یا بعد از صحبت شخص دیگری می‌گوید، پاره‌گفتار نامیده می‌شود. مثلاً اگر از فردی سوال گردید که «آیا کارت را انجام دادی؟» پاسخ «بلی» یا «خیر» آن فرد یک پاره‌گفتار محسوب می‌گردد (مک‌دائل، ۱۳۷۷: ۵۴).

4. State Representative

5. Ideologies of Stabilization

6. Illocutionary Act

صاحبان قدرت^۱ ادعا می‌نمایند که نیاز به استفاده از یک حق ویژه برای جلوگیری از بروز تحولات خاص از طریق ارجاع به امنیت دولت می‌باشد، طنین‌انداز می‌گردد. یک حق ویژه برای استفاده از ابزارهای غیرعادی که فراتر از فهرست سیاست‌های روزمره^۲ باشد. یک حق ویژه که در تصویر اولیه از دولت مدرن که کارویژه اصلی آن تأمین امنیت و ثبات می‌باشد، ریشه دارد» (Floyd, 2010: 10).

بنابر تعریفی که ویور از مفهوم امنیت به دست می‌دهد، امنیت یک «کنش‌گفتاری» است. آن‌گونه که مایکل سی. ویلیامز خاطر نشان می‌سازد: «این وضعیت به مکتب کپنهاگ اجازه می‌دهد که به‌طور هم‌زمان برای توسعه و محدود نمودن دستورکارهای امنیتی^۳ و تجزیه و تحلیل آن استدلال نماید. تلقی امنیت به‌عنوان یک کنش‌گفتاری، در اصل برای گسترش تقریباً نامحدود دستورکارهای امنیتی بکار می‌رود. نه تنها قلمرو تهدیدهای احتمالی گسترده می‌شود، بلکه بازیگران یا موضوعاتی که مورد تهدید واقع می‌شوند (که با عنوان «مرجع امنیت»^۴ شناخته می‌شوند) برای آن که دربردارنده بازیگران یا موضوعاتی که فراتر از امنیت نظامی یک دولت سرزمینی هستند، گردند می‌توانند گسترده شوند» (Williams, 2003: 513).

پس از ذکر این توضیحات، مفهوم «امنیتی کردن» از منظر مکتب کپنهاگ مورد بررسی قرار می‌گیرد: «امنیتی کردن را می‌توان به‌عنوان نسخه افراطی‌تری از سیاسی کردن^۵ در نظر گرفت. از لحاظ نظری، هر موضوع عمومی^۶ می‌تواند بر روی طیفی جای‌گیر شود که از [موضوع] غیرسیاسی شده^۷ (که دولت سر و کاری با آن ندارد و از هیچ طریق دیگری نیز در حیطه مباحث و تصمیم‌گیری عمومی قرار

1. Power-holders
2. Everyday Politics
3. Security Agenda
4. Referent Objects of Security
5. A more Extreme Version of Politicization
6. Any Public Issue
7. Nonpoliticized

نمی‌گیرد) تا [موضوع] سیاسی شده (که بخشی از سیاست‌گذاری عمومی^۱ است و نیازمند [اخذ] تصمیم و تخصیص منابع از سوی حکومت یا به‌گونه‌ای نادرتر، [نیازمند] شکل دیگری از حکمرانی جمعی^۲ است) تا [موضوع] امنیتی شده (که خود را نظیر یک تهدید وجودی نشان می‌دهد که نیازمند تمهیدات اضطراری^۳ است و انجام اقداماتی در بیرون از مرزهای عادی کردارهای سیاسی را توجیه می‌نماید) کشیده شده است» (Buzan, Wæver & de Wilde, 1998: 23).

رالف امرس در مقاله‌ای با عنوان «امنیتی کردن» در کتاب «مطالعات امنیتی معاصر»، با ارائه شکل شماره یک، نکات فوق را به‌روشنی به‌تصویر می‌کشد (Emmers, 2013: 133).

بنابراین می‌توان گفت که «یک موضوع امنیتی^۴ (توسط یک بازیگر امنیتی‌کننده^۵) به‌عنوان تهدیدی برای بقای یک مرجع مشخص (نظیر دولت، ملت، نظم اقتصادی لیبرال بین‌المللی، جنگل‌های بارانی) در نظر گرفته می‌شود که ادعا می‌نماید حق بقا دارد. از آن‌جا که موضوع بقا لزوماً شامل نقطه‌ای بدون بازگشت^۶ است که در آن برای عمل کردن خیلی دیر شده است^۷، [لذا] قابل دفاع نیست که این موضوع را به سیاست عادی^۸ واگذار نمود. از این‌رو، بازیگر امنیتی‌کننده ادعا می‌نماید که حق استفاده از ابزارهای غیرعادی یا نقض قواعد عادی^۹، به‌خاطر امنیت را دارد. با این تعریف از امنیت، رویکردی به‌صراحت سازه‌انگارانه اتخاذ می‌گردد، به این معنا که ما دیگر نمی‌پرسیم که آیا یک موضوع خاص فی‌الذات «تهدید» است [یا خیر]، بلکه بر پرسش «چه‌موقع و تحت چه‌شرایطی، چه کسی، چه موضوعی را امنیتی

-
1. Public Policy
 2. Communal Governance
 3. Emergency Measures
 4. Security Issue
 5. By a Securitized Actor
 6. A Point of no Return
 7. Too Late to Act
 8. Normal Politics
 9. A Right to Use Extraordinary Means or Break Normal Rules

می‌کند؟^۱ تمرکز می‌شود» (Buzan & Wæver, 2003: 71).

شکل ۱. طیف امنیتی کردن

غیرسیاسی شده	سیاسی شده	امنیتی شده
* دولت در این موضوع دخالت نمی‌کند. * این موضوع در زمره مباحث عمومی قرار ندارد.	* موضوع در درون نظام سیاسی متعارف مدیریت می‌شود. * بخشی از سیاست‌گذاری عمومی است و نیازمند [اختصاص و تخصیص منابع از سوی حکومت یا به‌گونه‌ای نادرتر، [نیازمند] شکل دیگری از حکم‌رانی جمعی است.	* موضوع به‌عنوان یک مسئله امنیتی و از طریق یک کنش امنیتی کردن بیان می‌شود. * یک بازیگر امنیتی کننده یک موضوع پیش از این سیاسی شده را به‌عنوان یک تهدید وجودی برای مرجع امنیت بیان می‌کند.

(Emmers, 2013, p. 133)

بوزان و ویور توضیحات خود را در باب «امنیتی کردن» این‌گونه تکمیل می‌نمایند: «امنیتی کردن، [امری] بینادذهنی است و به‌صورت اجتماعی (بر)ساخته می‌شود [یا تکوین می‌یابد]^۲: آیا «مرجع [امنیت]»، به‌عنوان چیزی که بقای آن باید حفظ شود دارای [آن حد از] مشروعیت عمومی می‌باشد که موجب شود تا بازیگران بتوانند با استناد به آن، چیزی را به‌عنوان یک تهدید نشان دهند و از این راه، دیگران را به پیروی یا حداقل تحمل اقداماتی که در غیر این‌صورت مشروع تلقی نمی‌شوند، نمایند؟ این کیفیت به‌صورت ذهنی و در اذهانی مجزا^۳ حاصل [یا منعقد] نمی‌شود بلکه کیفیتی اجتماعی و بخشی از قلمرو گفت‌مانی، به‌صورت اجتماعی (بر) ساخته شده و بینادذهنی می‌باشد^۴» (Buzan, Wæver

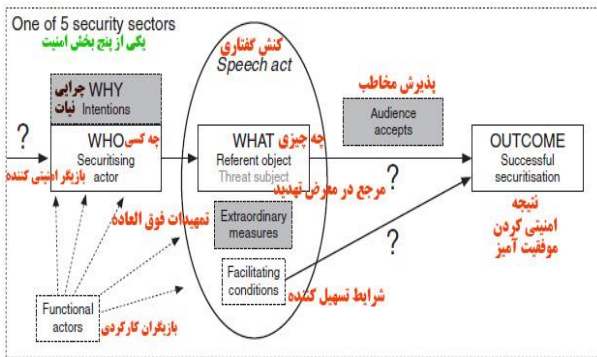

1. When and under what Conditions who Securitized what Issue
2. Securitization is Intersubjective and Socially Constructed
3. Subjective and Isolated Minds
4. A part of a Discursive, Socially Constituted, Intersubjective Realm

(de Wilde, 1998: 31). بنابراین در امنیتی‌کردن؛ دیگر بحث تهدید بودن - نبودن یک موضوع، هزینه - فایده و امثالهم مطرح نیست و تنها موضوع نتیجه‌بخش بودن یا نبودن کنش گفتاری امنیتی‌کردن مطرح می‌باشد. از این رو در نظریه امنیتی‌کردن، امنیت نه به‌عنوان یک شرط عینی بلکه به‌عنوان نتیجه یک فرایند اجتماعی خاص تلقی می‌گردد؛ ساخت اجتماعی موضوعات امنیتی (چه چیزی یا چه کسی و از چه چیزی باید مصون بماند؟) با بررسی «کنش‌های کلامی امنیتی‌کردن»^۲ که از طریق آن «تهدیدها» بازنمایی یا شناخته می‌شوند، مورد تجزیه و تحلیل قرار می‌گیرند (Williams, 2003: 513).

مریام دان/کاولتی در شکل شماره دو، اجزای اصلی نظریه امنیتی‌کردن از منظر مکتب کپنهاگ را به‌تصویر می‌کشد. دان کاولتی معتقد است مواردی که در تصویر با رنگ خاکستری سایه‌دار گردیده‌اند، (یعنی قسمت‌های چرایی امنیتی‌کردن و نیت بازیگر امنیتی‌کننده؛ تمهیدات فوق‌العاده و پذیرش مخاطب) نیازمند وضوح مفهومی یا نظری هستند.

شکل ۲. اجزای اصلی نظریه امنیتی‌کردن از منظر مکتب کپنهاگ

(Dunn Cavelty, 2008, p. 28)

1. Who or what is being Secured, and from what
2. Securitized Speech-acts

توضیحات این بخش را با ذکر انتقاداتی که توسط سه محقق مختلف به امنیتی کردن از منظر مکتب کپنهاگ وارد گردیده، به پایان می‌بریم. هولگر استریتز^۱ متذکر می‌گردد: «ایده اصلی در نظر گرفتن امنیت به عنوان یک کنش گفتاری، فی‌الغالبه بیش از حد محدود است که اجازه دهد محققان، امنیتی کردن در جهان واقعی را مطالعه کنند. در حقیقت، خود کنش گفتاری، به معنای واقعی کلمه، یک اظهار نظر امنیتی فردی در یک نقطه خاص در زمان^۲ است که در بهترین حالت، به ندرت می‌تواند تمام فرآیندهای اجتماعی را که از آن پیروی می‌کنند، توضیح دهد. در اغلب موارد، یک محقق امنیتی، بیشتر با یک فرایند اظهار نظر مواجه است که به طور متوالی یک متن تهدید^۳ ایجاد می‌کند که پس از آن به امنیتی کردن تبدیل می‌شود» (Stritzel, 2007: 377). مایکل سی. ویلیامز نیز در خصوص انتقادات منتقدان نظریه امنیتی کردن از منظر مکتب کپنهاگ می‌نویسد: «نویسندگان در این موضوع که به یک نگاه عملی‌تر و جامعه‌شناختی‌تر به امنیتی کردن نیاز می‌باشد، متحدالقول هستند. آن‌ها معتقدند که به منظور رسیدن نظریه امنیتی کردن به پتانسیل کامل خود، فرمول‌بندی مکتب کپنهاگ [از امنیتی کردن] نیازمند توسعه بیشتر - و در برخی از موارد- نیازمند تغییر جهت اساسی می‌باشد. به طور کلی، به نظر می‌رسد که این استدلال در دو خط مربوط دنبال می‌شود: اول- این‌که ایده در نظر گرفتن امنیت به عنوان یک کنش گفتاری در قالب اصلی آن به واسطه شرحی از نظریه اجتماعی^۴ محدود می‌شود که بسیار کم‌مایه^۵ و بسیار رسمی است که بتواند پویایی‌های واقعی، استراتژی‌ها و اشکالی که کنش‌های امنیتی‌کننده^۶ می‌توانند انجام دهند را آشکار سازد. دوم- در حالی که مکتب کپنهاگ بیان می‌دارد امنیتی کردن یک فرایند

1. Holger Stritzel
2. A Single Security Articulation at a Particular Point in Time
3. A Threat Text
4. By a Version of Social Theory
5. Thin
6. Securitizing Acts

تعاملی^۱ است که در آن رابطه بین بازیگر امنیتی کننده و مخاطبان^۲ بسیار مهم است، نظریه امنیتی کردن [از منظر منتقدان] این بعد را به طور قابل ملاحظه‌ای توسعه نیافته و در نتیجه، ناتوان در دیدن اشکال مختلف کنش‌های امنیتی کننده دانسته و امنیتی کردن را وابسته به زمینه [یا بافت]^۳ و مخاطبان در نظر می‌گیرد» (Williams, 2011: 212).

از این رو است که *ترامپتا* در انتقادی گزنده خاطر نشان می‌سازد که «مکتب کپنهاگ (CS) به ایجاد یک درک خاص و منفی از امنیت^۴ کمک کرده است» (Trombetta, 2011: 140).

ب - تعریف کنش گفتاری

با عنایت به این مطلب که ویور در نظریه امنیتی کردن، امنیت را به عنوان یک کنش گفتاری در نظر می‌گیرد، لازم است که توضیحاتی اجمالی در باب کنش گفتاری ارائه گردد.

در چارچوب نظریه کنش گفتاری، آستین معتقد است در هر موقعیتی، عملی که با تولید یک پاره‌گفتار بیان می‌شود، در بردارنده سه نوع کنش مرتبط به هم است: * **کنش بیانی:** عبارت از تولید صداها، واژه‌ها، عبارات و جملات معنادار زبان می‌باشد. حاصل بیان مجموعه‌ای از واژگان به همراه معانی صریح آن‌ها اعم از مفهوم و مصداق است.

* **کنش منظوری یا غیربیانی:** عبارت است از منظور گوینده که می‌تواند اظهار موضوعی، بیان تعهدی، ارائه پیشنهاد یا درخواست کمک و مانند این‌ها باشد. معمولاً اصطلاح کنش گفتاری به همین کنش برمی‌گردد.

-
1. Interactive Process
 2. Relationship between Securitized Actors and Audiences
 3. Context
 4. A Specific, Negative Understanding of Security

* کنش تأثیری یا پس‌بیانی: در حقیقت پیامد پاره‌گفتار است. تأثیری که گوینده در پی ایجاد آن در مخاطب است، از جمله احساس تنفر، ترس، ترغیب و نظایر آن می‌باشد (ویسی و اورکی، ۱۳۹۴: ۱۱-۱۰) (جعفری و رضائی، ۱۳۹۳: ۴۱۰).

«هنگامی که گوینده به مخاطب می‌گوید «پنجره را ببند» گوینده در بیان این جمله در ابتدا، واژه‌های معناداری را اظهار نموده یا مطابق تعبیر آستین، گوینده کنش بیانی را انجام داده است. ضمن آنکه گوینده با بیان پنجره را ببند، امر نموده و در نتیجه، از منظر آستین، گوینده کنش منظوری یا غیربیانی را انجام داده است. اگر عبارت یادشده، بسته شدن پنجره را در پی داشته باشد، یعنی مخاطب از امر گوینده اطاعت نماید، مطابق تعبیر آستین، گوینده کنش سوم یعنی «کنش تأثیری یا پس‌بیانی» را نیز انجام داده است» (سرل، ۱۳۸۵: ۳۳). لازم به ذکر است که خود ویور نظریه امنیتی کردن را ملهم از نظریات چهار اندیشمند بزرگ «جان ال. آستین»، «ژاک دریدا»، «کارل اشمیت» و «کنت والتز» می‌داند (Floyd, 2010: 9). کنش گفتاری یا به‌طور دقیق‌تر کنش غیربیانی دیدن امنیت توسط ویور نشان‌دهنده تأثیرپذیری عمیق ویور از آستین می‌باشد.

پ - اجزای اصلی نظریه امنیتی کردن از منظر مکتب کپنهاگ

شرایط تسهیل‌کننده

مطابق تعریف بوزان، ویور و دوواید؛ «شرایط تسهیل‌کننده^۱ شرایطی هستند که کنش گفتاری تحت آن‌ها عمل می‌کند و احتمال امنیتی کردن را کاهش یا افزایش می‌دهند. شرایط موفقیت‌آمیز بودن یک کنش گفتاری تابع دو مقوله می‌باشد:

۱- [مقوله] درونی، زبانی - دستوری^۱ به منظور متابعت از قواعد کنش؛ در میان شرایط درونی یک کنش گفتاری، مهم‌ترین [موضوع] پیروی از قالب امنیتی، دستور زبان امنیت و طراحی طرحی است که دربردارنده تهدید وجودی، نقطه بدون بازگشت و راه احتمالی برون‌رفت^۲ باشد. [یکی دیگر از شرایط درونی موفقیت‌آمیز بودن یک کنش گفتاری، رعایت] دستور زبان عمومی امنیت به‌همراه گویش یا لهجه خاص^۳ بخش‌های مختلف می‌باشد به‌عنوان نمونه صحبت از هویت در بخش جامعه‌محور، شناسایی و حاکمیت در بخش سیاسی، پایداری در بخش زیست‌محیطی و نظایر آن.

۲- [مقوله] بیرونی، زمینه‌ای و اجتماعی^۴ به منظور در دست گرفتن موقعیتی که [از طریق آن] کنش بتواند انجام پذیرد؛ جنبه بیرونی کنش گفتاری دو شرط عمده دارد:

یکی سرمایه اجتماعی بیان‌کننده^۵ یا بازیگر امنیتی‌کننده که باید در موضع اقتدار باشد، هرچند به‌عنوان اقتدار رسمی تعریف نگردد و دیگر شرط بیرونی به‌واسطه تهدید عمل می‌کند. محتمل‌تر است که یک نفر بتواند از طریق یک تهدید امنیتی جادو نماید، اگر بتواند به موضوعات مشخصی که عموماً تهدیدکننده هستند - نظیر تانک‌ها، احساسات خصمانه یا آب‌های آلوده - اشاره نماید» (Buzan, Wæver & de Wilde, 1998, pp. 32-33).

واحدهای تحلیل امنیت

رویکرد مبتنی بر کنش گفتاری در قبال امنیت، نیازمند تمایز میان سه نوع از واحدها یعنی مرجع، بازیگران امنیتی‌کننده و بازیگران کارکردی^۶ که در تحلیل

-
1. Internal, Linguistic-grammatical
 2. Existential Threat, Point of no Return, and a Possible Way out
 3. Particular Dialect
 4. External, Contextual and Social
 5. The Social Capital of the Enunciator
 6. Referent Objects, Securitized Actors and Functional Actors

امنیت نقش دارند، می‌باشد:

* مراجع امنیت

چیزهایی که به نظر می‌رسد موجودیت آن‌ها در معرض تهدید قرار دارد و ادعای مشروعی برای بقا^۱ دارند (Buzan, Wæver & de Wilde, 1998: 36). در اصل، بازیگران امنیتی‌کننده می‌توانند تلاش نمایند که هر چیزی را به‌عنوان یک مرجع امنیت تلقی کنند. مرجع امنیت آن چیزی است که شما می‌توانید بدان اشاره نمایید و بگویید: «حق زنده ماندن دارد، بنابراین لازم است که ...^۲» (Buzan & Wæver, 2009: 255).

* بازیگران امنیتی‌کننده

بازیگرانی که از طریق اعلام چیزی که از لحاظ وجودی در معرض تهدید قرار دارد، [یعنی] یک مرجع [امنیت]، موضوعات را امنیتی می‌کنند (Buzan, Wæver & de Wilde, 1998: 36). در عمل، رایج‌ترین بازیگران امنیتی‌کننده^۳ رهبران سیاسی، بروکراسی‌ها، حکومت‌ها، لابی‌گران و گروه‌های فشار^۴ هستند (Buzan & Hansen, 2009: 214). بازیگر امنیتی‌کننده شخص یا گروهی است که کنش گفتاری امنیتی را انجام می‌دهد^۵ (Buzan, Wæver & de Wilde, 1998: 40).

* بازیگران کارکردی

بازیگرانی که پویایی‌های یک بخش^۶ را تحت تأثیر قرار می‌دهند. این بازیگران بدون آن‌که مرجع [امنیت] باشند یا بازیگری باشند که به‌نماینده‌گی از طرف

1. A Legitimate Claim to Survival
2. It has to Survive, Therefore it is Necessary to ...
3. Most Common Securitized Actors
4. Lobbyists, and Pressure Groups
5. A Securitized Actor is someone, or a Group, Who Performs the Security Speech Act
6. Dynamics of a Sector

مرجع [امنیت] اعلام امنیت می‌کند، بر تصمیمات [اتخاذ شده] در حوزه امنیت تأثیر می‌گذارند (Buzan, Wæver & de Wilde, 1998: 36).

به صورت خلاصه، نظریه امنیتی کردن مکتب کپنهاگ که توسط *اوله ویور* مطرح گردیده به ما می‌گوید که یک بازیگر امنیتی‌کننده که دارای سرمایه اجتماعی است (مثلاً رئیس جمهور) یک موضوع امنیتی را به عنوان تهدیدی برای بقای یک مرجع امنیت (مثلاً یک ملت) اعلام می‌نماید و به مردم (عامه مردم و نخبگان) می‌گوید چون بقای آن مرجع امنیت در معرض خطر است و در حال رسیدن به نقطه بدون بازگشت هستیم و با تمهیدات و راه‌کارهای عادی نمی‌توان با آن تهدید مقابله نمود، بنابراین مجبور هستیم که از تدابیر و تمهیدات فوق‌العاده (نظیر افزایش شدید بودجه به منظور تأمین اعتبار مقابله با آن تهدید و کم‌نمودن بودجه سایر بخش‌ها) استفاده نموده و حتی قواعد موجود را نقض نماییم. مردم نیز اگرچه در شرایط عادی نمی‌توانند آن راه‌کارها و تدابیر را تحمل نمایند و در مقابل نقض قواعد عادی سکوت نخواهند نمود، لکن به دلیل اهمیت حفظ بقای مرجع امنیت و برای آنکه تهدید نتواند کارساز شود، با تدابیر و تمهیدات فوق‌العاده (هرچند هزینه و محدودیت فراوانی را بر آنان مترتب سازد)، موافقت می‌نمایند و نقض قواعد عادی را تحمل می‌کنند.

روش بررسی کنش گفتاری امنیتی کردن کرونا و ویروس توسط بازیگر امنیتی‌کننده

لازم به ذکر است که ویور در چارچوب نظری خود، استفاده از تحلیل گفتمان را به منظور بررسی کنش گفتاری امنیتی کردن یک موضوع امنیتی پیشنهاد می‌دهد، لکن با توجه به انواع متعدد و چندگانه تحلیل گفتمان، وی مشخص نمی‌سازد که کدام نوع تحلیل گفتمان می‌باید در بررسی کنش گفتاری امنیتی کردن یک بازیگر امنیتی‌کننده مورد استفاده قرار گیرد. بدین سان و با عنایت به این نقیصه روش‌شناختی در نظریه ویور، می‌توان بدون بکارگیری روش تحلیل گفتمان و

امنیتی کردن کروناویروس و پذیرش اقدامات ... ۱۲۵

از طریق بررسی شرایط تسهیل‌کننده کنش گفتاری امنیتی کردن، اظهارات و کنش‌های بازیگر(ان) امنیتی‌کننده را مورد تجزیه و تحلیل قرار داد (دهقانی فیروزآبادی و رضایی، ۱۳۹۶: ۱۴).

در این پژوهش، کنش گفتاری امنیتی کردن تهدید امنیتی ویروس کووید-۱۹ به دو طریق مورد بررسی قرار می‌گیرد:

روش اول - یافتن عناصر اصلی کنش گفتاری امنیتی کردن نظیر تأکید بر موضوع امنیتی (تهدید) متوجه بقای مرجع امنیت و اشاره به ضرورت بقای مرجع امنیت، اتخاذ تمهیدات فوق‌العاده و نقض قواعد عادی و ضرورت پذیرش تدابیر غیرعادی توسط مردم در اظهارات بازیگر امنیتی‌کننده؛

روش دوم - بررسی شرایط تسهیل‌کننده کنش گفتاری امنیتی کردن در اظهارات بازیگر امنیتی‌کننده.

سخنان، پیام‌ها، مصاحبه‌ها و ... بازیگر امنیتی‌کننده نظیر بوریس جانسون، نخست وزیر بریتانیا؛ آنجلا مرکل صدر اعظم آلمان و اسکات موریسون، نخست‌وزیر استرالیا از طریق تارنماهای معتبر میسر گردید.

آخرین نکته‌ای که در این بخش می‌باید مورد توجه قرار گیرد، پاسخ به این پرسش احتمالی است که عنوان مقاله بررسی اقدامات دولت‌ها در مواجهه با پاندمی Covid-19 می‌باشد، پس چرا در این بخش تنها کنش گفتاری امنیتی - کردن بوریس جانسون، آنجلا مرکل و اسکات موریسون مورد بررسی قرار می‌گیرد؟ در پاسخ، به این نکته اکتفا می‌گردد که در تمامی کشورهایی که تمهیدات و تدابیر فوق‌العاده‌ای به‌منظور مقابله با تهدید ویروس کووید-۱۹ اتخاذ گردیده، یک بازیگر امنیتی‌کننده که می‌تواند رئیس‌جمهور، نخست‌وزیر، وزیر بهداشت و دیگر مقامات ذی‌صلاح باشد؛ نسبت به امنیتی کردن تهدید ویروس اقدام نموده است، دقیقاً مشابه فرآیندی که این سه مقام دولتی طی نمودند. از این‌رو، می‌توان ادعا نمود که بسیاری از مقامات دولت‌های مختلف

در سطح جهان، مشابه اظهارات این سه مقام دولتی را در راستای اعمال اقدامات محدودکننده در مواجهه با کروناویروس بر زبان راندند. بنابراین در این پژوهش، بررسی اظهارات بوریس جانسون، آنجلا مرکل و اسکات موریسون، به مصداق «مشت نمونه‌ای از خروار» انتخاب گردید. چرا که بررسی اظهارات تمامی مقامات ذیصلاح کشورها با توجه به محدودیت‌های معمول نشر مقالات علمی-پژوهشی، نه‌مقدور است و نه به‌صلاح. از این‌رو، این نکته مفروض گرفته می‌شود در تمامی کشورهایی که اقدامات محدودکننده در مقابله با پاندمی کووید-۱۹ اعمال می‌گردد مشابه فرآیندی که این سه مقام دولتی در امنیتی‌کردن کروناویروس و اعمال محدودیت‌های شدید به‌کار می‌گیرند، تکرار می‌گردد.

الف - بررسی اظهارات بوریس جانسون، آنجلا مرکل و اسکات موریسون

در این بخش و جهت بررسی کنش گفتاری امنیتی‌کردن ویروس کووید-۱۹ توسط بوریس جانسون، دو مورد از مهم‌ترین سخنرانی‌های وی، یکی در کنفرانس مطبوعاتی و دیگری در مجلس عوام مورد بررسی قرار می‌گیرد. بوریس جانسون، نخست‌وزیر بریتانیا در نخستین کنفرانس خبری خود با موضوع راه‌کارهای مقابله با ویروس کرونا که در تاریخ ۱۶ مارس ۲۰۲۰ برگزار گردید، اظهار داشت:

As we said last week, our objective is to delay and flatten the peak of the epidemic by bringing forward the right measures at the right time, so that we minimize suffering and save lives.

«همان‌گونه که در هفته گذشته اظهار گردید، هدف ما به تأخیر انداختن و کاهش شیب نقطه اوج همه‌گیری از طریق [اتخاذ و] به‌پیش بردن تمهیدات صحیح در زمان مناسب می‌باشد، به‌طوری‌که بتوانیم رنج‌ها را به‌حداقل برسانیم و زندگی‌ها را نجات دهیم» (Johnson, March 16, 2020).

وی در ادامه اظهارات خود، تمهیدات و راه‌کارهای مقابله با ویروس کرونا را این چنین برمی‌شمارد:

And without drastic action, cases could double every 5 or 6 days.

So, first, we need to ask you to ensure that if you or anyone in your household has one of those two symptoms, then you should stay at home for fourteen days. That means that if possible you should not go out even to buy food or essentials, other than for exercise, and in that case at a safe distance from others. If necessary, you should ask for help from others for your daily necessities. And if that is not possible, then you should do what you can to limit your social contact when you leave the house to get supplies.

So, second, now is the time for everyone to stop non-essential contact with others and to stop all unnecessary travel. We need people to start working from home where they possibly can. And you should avoid pubs, clubs, theatres and other such social venues...

«و بدون [اتخاذ] اقدامات موثر [و جدی]، موارد [ابتلا] می‌توانند هر ۵ یا ۶ روز دو برابر شوند. بنابراین، ابتدا باید از شما بخواهم اطمینان حاصل کنید که اگر شما یا کسی در خانه شما، یکی از این دو نشانه [ابتلا به بیماری کرونا] را دارد، پس باید چهارده روز در خانه بماند. این بدان معنا است که حتی‌المقدور حتی برای خرید غذا یا وسایل ضروری نباید [از خانه] بیرون بروید، مگر برای انجام ورزش و در این صورت [نیز] فاصله ایمن با دیگران [را حفظ کنید]. در صورت لزوم، به‌منظور [تأمین] نیازهای روزمره خود باید از دیگران کمک بگیرید. و اگر این امکان وجود ندارد، پس هنگام ترک خانه به‌منظور تأمین مایحتاج، باید در راستای محدود نمودن ارتباط اجتماعی [با دیگران] هر آنچه را که می‌توانید انجام دهید. [مورد] دوم [آن‌که]، اکنون زمان آن فرا رسیده است که همگان تماس غیرضروری با دیگران را متوقف نموده و از سفرهای غیرضروری بپرهیزند. ضرورت دارد که مردم تا جایی که امکان دارد، کار را از خانه شروع کنند. و باید از میخانه‌ها، کلوب‌ها [ی شبانه]، [سالن‌های] تئاتر و دیگر اماکن

اجتماعی این چنینی خودداری نمایند...» (Johnson, March 16, 2020).

همچنین جانسون در اظهاراتی مشابه در مجلس عوام بریتانیا به تاریخ ۱۱ می ۲۰۲۰ عنوان داشت:

For the last two months, the British people have faced a grave threat ... We have together observed the toughest restrictions on our freedoms in memory, changing our way of life on a scale unimaginable only months ago.

«مردم بریتانیا طی دو ماه گذشته با تهدیدی جدی مواجه شده‌اند ... ما با هم سخت-ترین محدودیت‌ها [ی تحمیلی] اعمال شده بر آزادی‌هایمان را که به خاطر داریم، مشاهده کرده‌ایم و شیوه زندگی خود را در مقیاسی غیرقابل تصور تغییر داده‌ایم که چند ماه پیش اصلاً تصور نمی‌شد» (Johnson, May 11, 2020).

There could be no greater mistake than to jeopardise everything we have striven to achieve by proceeding too far and too fast. We will be driven not by hope or economic revival as an end in itself, but by data, and science and public health. And so the Government is submitting to the House today a plan which is conditional and dependent as always on the common sense and observance of the British people, and on continual re-assessment of the data. That picture varies across the regions and Home Nations of the United Kingdom, requiring a flexible response. Different parts of the UK may need to stay in full lockdown longer... as Prime Minister of the UK, I am in no doubt that we must defeat this threat and face the challenge of recovery together.

«اشتباهی بزرگ‌تر از این وجود ندارد که با اقدام بیش از حد و خیلی سریع [در آزادسازی گسترده و خیلی سریع محدودیت‌های اعمالی]، هر آن چه را که برای دستیابی به آن تلاش کرده‌ایم به خطر اندازیم. ما نه بر مبنای [حفظ] امید یا احیای اقتصادی، بلکه بر اساس داده‌ها، علم و بهداشت عمومی به پیش خواهیم رفت. از این رو دولت امروز طرحی را به مجلس [عوام] ارائه می‌کند که مثل همیشه به عقل سلیم و [میزان] رعایت [طرح] توسط مردم بریتانیا و ارزیابی مجدد [و] مستمر داده‌ها مشروط و وابسته می‌باشد. این تصویر در مناطق مختلف و ملل داخلی بریتانیا [نظیر انگلستان، اسکاتلند، ولز و ایرلند شمالی]

متفاوت است و مستلزم [ارائه] یک پاسخ انعطاف‌پذیر می‌باشد. بخش‌های مختلف بریتانیا ممکن است نیاز داشته باشند که مدت طولانی‌تری در قرنطینه کامل بمانند... من به‌عنوان نخست‌وزیر بریتانیا شک ندارم که باید این تهدید را شکست دهیم و با هم با چالش بهبود بخشیدن به اوضاع مواجه شویم» (Johnson, May 11, 2020).

آنجلا مرکل، صدراعظم آلمان نیز محدودیت‌های مشابهی را اعمال نمود.

Germany on Sunday barred groups of more than two people from gathering, except for families, and Chancellor Angela Merkel later said she herself was going into isolation because her doctor had tested positive for the coronavirus... "Our own behavior," she said, "is currently the most effective antidote we have: to reduce public life as much as is possible, to reduce contact with people through whom the virus could be transmitted." "In short," she said, "that's how we save lives."...

«آلمان روز یک‌شنبه (۲۲ مارس ۲۰۲۰، هم‌نشینی) گروه‌های بیش از دو نفر، به‌استثنای خانواده‌ها را ممنوع اعلام نمود و آنگلا مرکل، صدراعظم [آلمان نیز] پس از [اعلام این محدودیت‌ها] اعلام نمود که خود او نیز در قرنطینه قرار دارد زیرا آزمایش کروناویروس دکتر وی مثبت بوده است. او گفت «رفتار ما در حال حاضر موثرترین پادزهری است که ما در اختیار داریم [که عبارت است از]: کاهش زندگی [و اختلاط] عمومی تا حد ممکن و کاهش تماس با افرادی که ویروس به‌واسطه آن‌ها انتقال می‌یابد». به‌صورت خلاصه، او گفت: ما می‌خواهیم این‌گونه زندگی‌ها را نجات دهیم» (Bennhold & Eddy, March 22, 2020).

What has Germany announced?

People will not be allowed to form groups of three or more in public unless they live together in the same household, or the gathering is work-related. Police will monitor and punish anyone infringing the new rules.

Restaurants will now only be allowed to open for takeaway service. All restrictions apply to every German state, and will be in place for at least the next two weeks.

“The great aim is to gain time in the fight against the virus”, said Mrs Merkel, urging citizens to keep contact outside their own household to an absolute minimum and to ensure a distance of at least 1.5m (5ft) from another person when in public.

«آلمان چه [محدودیت‌هایی] را اعلام نموده است؟ افراد مجاز به تشکیل گروه‌های سه نفره یا بیش‌تر در عرصه عمومی نخواهند بود، مگر آن‌که [اعضای یک خانوار بوده و] با هم در یک خانه زندگی کنند، یا این گردهمایی مربوط به کار [آن‌ها] باشد. پلیس بر نقض قواعد جدید توسط هر شخصی نظارت و [شخص خاصی را] مجازات خواهد نمود. اکنون رستوران‌ها تنها به‌منظور خدمات تحویل غذا [به مشتری] مجاز به بازگشایی هستند. تمامی محدودیت‌ها بر هریک از ایالات آلمان اعمال شده و حداقل برای دو هفته آینده برقرار می‌باشد. خانم مرکل گفت: «هدف اصلی حصول زمان [کافی] در مبارزه با ویروس می‌باشد»، [وی] از شهروندان [آلمان] خواست تا تماس‌های خارج از منزل را به حداقل ممکن برسانند و مراقب باشند که در عرصه عمومی حداقل [به‌میزان] یک و نیم متر (۵ فوت) از دیگران فاصله بگیرند» (BBC News, March 22, 2020).

اسکات موریسون، نخست وزیر استرالیا نیز محدودیت‌های مشابهی نظیر نخست وزیر بریتانیا و صدراعظم آلمان اعمال نمود. در بیانیه مطبوعاتی وی که در ۲۲ مارس ۲۰۲۰ منتشر گردید، آمده است:

Australian governments are focused on working together to slow the spread of coronavirus (COVID-19) to save lives. Every extra bit of time allows us to better prepare our health system and put measures in place to protect Australian lives. We will be living with this virus for at least six months, so social distancing measures to slow this virus down must be sustainable for at least that long to protect Australian lives, allow Australia to keep functioning and keep Australians in jobs...

«دولت‌های [فدرال] استرالیا بر همکاری با یک‌دیگر به‌منظور کاهش سرعت شیوع ویروس کرونا (COVID-19) با هدف نجات جان انسان‌ها متمرکز هستند. هر

امنیتی کردن کروناویروس و پذیرش اقدامات... ۱۳۱

میزان زمان اضافی به ما این امکان را می‌دهد تا نظام بهداشتی خود را بهتر آماده کنیم و تمهیداتی را به منظور حفاظت از جان [مردم] استرالیا در نظر بگیریم. ما [به مدت] حداقل شش ماه با این ویروس زندگی خواهیم کرد، بنابراین تمهیدات [اتخاذ شده در راستای] فاصله‌گذاری اجتماعی به منظور کاهش سرعت انتشار این ویروس می‌باید حداقل برای مدتی که بتواند از زندگی [مردم] استرالیا محافظت نماید، اجازه دهد کارکرد [و عملکرد] کشور برقرار بماند و مشاغل استرالیایی‌ها را حفظ نماید، [توسط مردم] تحمل گردد». (Morrison, March 22, 2020)

محدودیت‌های اعمالی که در بیانیه مطبوعاتی اسکات موریسون مورد تأکید قرار گرفت، به شرح ذیل بود:

National Cabinet agreed to move to more widespread restrictions on social gatherings.

Australians should expect these measures to be in place for at least 6 months.

The following facilities will be restricted from opening from midday local time 23 March 2020:

- Pubs, registered and licenced clubs (excluding bottle shops attached to these venues), hotels (excluding accommodation)
- Gyms and indoor sporting venues
- Cinemas, entertainment venues, casinos, and night clubs
- Restaurants and cafes will be restricted to takeaway and/or home delivery
- Religious gatherings, places of worship or funerals (in enclosed spaces and other than very small groups and where the 1 person per 4 square metre rule applies).

«کابینه ملی موافقت نمود که به اعمال محدودیت‌های گسترده در مورد اجتماعات اجتماعی روی آورد.

استرالیایی‌ها باید انتظار داشته باشند که این اقدامات حداقل برای ۶ ماه برقرار باشد.

بازگشایی اماکن زیر از نیمروز ۲۳ مارس ۲۰۲۰ به وقت محلی با محدودیت

مواجه خواهد بود:

- میخانه‌ها، باشگاه‌های ثبت‌شده و دارای مجوز (به استثنای مشروب فروشی‌های وابسته به این مکان‌ها [که مشروب را به‌صورت بطری به‌فروش می‌رسانند])، هتل‌ها (به استثنای هتل‌ها [بی که به‌عنوان] محل اقامت [مورد استفاده قرار می‌گیرند]);

- سالن‌های ورزشی و اماکن ورزشی سرپوشیده؛

- سینماها، اماکن تفریحی، کازینوها و کلوپ‌های شبانه؛

- رستوران‌ها و کافه‌ها ملزم به تحویل غذا [ی آماده به مشتری] و/یا تحویل غذا [در خانه [به مشتری] خواهند بود؛

- اجتماعات مذهبی، عبادت‌گاه‌ها یا مراسم تشییع جنازه (در فضاهای بسته، [به‌استثنای] گروه‌های بسیار کوچک و مکان‌هایی که در آن‌ها قانون در هر

۴ متر مربع ۱ نفر اعمال می‌شود)» (Morrison, 2029, March 22).

ب - روش اول بررسی کنش گفتاری امنیتی کردن کروناویروس توسط این سه مقام: یافتن عناصر اصلی کنش گفتاری امنیتی کردن در اظهارات بازیگر امنیتی‌کننده

اظهارات این سه مقام دولتی به‌وضوح تمامی پارامترهای کنش گفتاری امنیتی- کردن کروناویروس را در خود دارند. تأکید بر تهدید، ضرورت بقای مرجع امنیت، اتخاذ تمهیدات فوق‌العاده و نقض قواعد عادی و ضرورت پذیرش تدابیر غیرعادی توسط مردم، همه پارامترهایی هستند که کنش گفتاری امنیتی کردن کروناویروس را نتیجه‌بخش می‌نمایند. بنابراین بازیگر امنیتی‌کننده (در این‌جا نخست‌وزیر بریتانیا، صدراعظم آلمان و نخست‌وزیر استرالیا)، موضوع امنیتی (در این‌جا «ویروس کووید-۱۹») را تهدیدی برای بقای یک مرجع (در این‌جا ملت بریتانیا، آلمان و استرالیا) تعریف می‌نماید که حق بقا دارد. در بقا، نقطه‌ای بدون بازگشت وجود دارد که نشان می‌دهد برای عمل کردن خیلی دیر شده است، لذا نمی‌توان این موضوع را به سیاست عادی محول کرد (آن‌جا که

امنیتی کردن کروناویروس و پذیرش اقدامات... ۱۳۳

بوریس جانسون اعلام می‌نماید بدون [اتخاذ] اقدامات موثر [وجدی]، موارد [ابتلا] می‌توانند هر ۵ یا ۶ روز دو برابر شوند و (...). به این دلیل بخش امنیتی‌کننده به منظور بقای مرجع، از ابزارهای غیرعادی و نقض قواعد عادی استفاده می‌نماید (در این‌جا اعمال سخت‌ترین محدودیت‌ها از جمله عدم خروج از خانه، متوقف نمودن تماس غیرضروری با دیگران و پرهیز از سفرهای غیرضروری، دورکاری، عدم حضور در میخانه‌ها، کلوب‌های شبانه و (...). ابزارهایی که در شرایط عادی غیرقابل توجه هستند، مشروع قلمداد نمی‌شوند و تحمل نمی‌گردند.

پ - روش دوم بررسی کنش گفتاری امنیتی کردن کرونا ویروس توسط این سه مقام دولتی: بررسی شرایط تسهیل‌کننده کنش گفتاری امنیتی کردن در اظهارات بازیگر امنیتی‌کننده

باتوجه به این مطلب که «تجلی تهدید» و «پذیرش عمومی» دو رکن اصلی امنیتی کردن را شکل می‌دهند و یک موضوع تنها زمانی امنیتی می‌شود که مخاطبان آن را بپذیرند و شرایط تسهیل‌کننده که مکتب کپنهاگ بدان‌ها اشاره می‌نماید موجب تسهیل پذیرش امنیتی کردن یک موضوع امنیتی توسط مخاطبان گردد، این شرایط تسهیل‌کننده در رابطه با امنیتی کردن کروناویروس توسط بوریس جانسون مورد بررسی قرار می‌گیرد.

برای بررسی کنش گفتاری بوریس جانسون، آنجلا مرکل و اسکات موریسون را درباره امنیتی کردن ویروس کووید-۱۹ بر حسب شرایط تسهیل‌کننده که کنش گفتاری را نتیجه‌بخش می‌سازند، باید گفت، از آن‌جا که مطابق دیدگاه مکتب کپنهاگ، موفقیت هر کنش گفتاری به دو دسته «شرایط درونی» و «شرایط بیرونی» بستگی دارد و در میان شرایط درونی هر کنش گفتاری از همه مهم‌تر، پیروی از قالب امنیتی، دستور زبان امنیت و درانداختن طرحی است که متضمن تهدید وجودی، نقطه بدون بازگشت و راه احتمالی برون‌رفت باشد، سه مقام دولتی مذکور در این زمینه موفق عمل نمودند. یعنی هم کروناویروس را

به‌عنوان یک تهدید وجودی (تهدید علیه ملت بریتانیا، آلمان و استرالیا) معرفی کردند و هم نشان دادند که بریتانیا، آلمان و استرالیا به نقطه بدون بازگشت رسیده‌اند (مرگ و میر بالا توسط ویروس کرونا) و هم تلویحاً بر راه احتمالی برون‌رفت (یعنی اتخاذ تدابیر و تمهیدات محدودکننده) انگشت نهادند. حتی گویش یا لهجه خاص یعنی در خطر بودن جان شهروندان بریتانیا، آلمان و استرالیا توسط ویروس کرونا را رعایت نمودند. در شرایط بیرونی کنش گفتاری، بوریس جانسون، آنجلا مرکل و اسکات موریسون هر دو بعد از رعایت نمودند. یعنی اولاً؛ سرمایه اجتماعی بیان‌کننده یا بازیگر امنیتی‌کننده، در اینجا بوریس جانسون، آنجلا مرکل و اسکات موریسون در جایگاهی قرار داشت که بتواند کنش گفتاری موفقیت‌آمیز داشته باشد؛ ثانیاً؛ باتوجه به این مطلب که دومین شرط بیرونی به تهدید اشاره می‌نماید، یعنی بتوان به امور مشخصی که عموماً تهدیدکننده تلقی می‌شوند اشاره کرد، سه مقام دولتی مذکور موفق شدند که تهدید امنیتی ویروس کووید-۱۹ را مجسم سازند.

مجدداً تأکید می‌گردد که اگرچه چنین رویه‌ای در امنیتی‌کردن کروناویروس در بسیاری از کشورهای جهان تکرار گردید، لکن در این مقاله و به‌دلیل محدودیت‌های معمول نشر به ذکر نمونه بریتانیا، آلمان و استرالیا اکتفا می‌گردد و تمرکز اصلی بر مباحث محتوایی کنش گفتاری امنیتی‌کردن کروناویروس صورت می‌پذیرد.

ت - شکل‌گیری فرضیه اصلی: چگونگی پذیرش اقدامات محدودکننده دولت‌های مختلف در مواجهه با کروناویروس توسط عامه مردم بوزان، ویور و دو وایلد معتقدند که کنش گفتاری یک نیروی اجرایی دارد^۱ و به-واسطه موفقیت اجرایی یک کنش [گفتاری]، زمینه [فعلی] تغییر نموده یا زمینه

[جدیدی] ایجاد می‌گردد^۱ (Buzan, Wæver & de Wilde, 1998: 46).

پیرو کنش گفتاری موفقیت‌آمیز دولت‌های مذکور پیرامون امنیتی کردن کروناویروس، بستر تازه‌ای ایجاد می‌گردد. با امنیتی کردن کرونا ویروس توسط بازیگران امنیتی‌کننده و نشان دادن این مطلب که ویروس کووید-۱۹ یک تهدید وجودی متوجه مرجع امنیت می‌باشد، مردم متقاعد می‌گردند که اقدامات محدودکننده دولت‌ها نظیر تعطیلی دانشگاه‌ها، سینماها و سالن‌های تئاتر، تعطیلی کلوب‌های شبانه و دیسکوها، باشگاه‌های ورزشی، ممنوعیت مسافرت، تعطیلی برخی از صنوف پرخطر نظیر رستوران‌ها و هتل‌ها و مواردی از این دست را تحمل نمایند. تمهیداتی که در شرایط عادی غیرقابل توجیه هستند و مشروع قلمداد نمی‌شوند و بدین‌سان است که مردم بسیاری از کشورهای جهان در قبال هزینه‌هایی که سیاست‌های ضدکرونایی بر آنان تحمیل می‌نماید، شکینا هستند و آن‌ها را علی‌رغم اعتراضات جسته و گریخته در برخی از کشورها تحمل می‌نمایند. چون بحث بقای آنان در میان است.

نتیجه‌گیری

در این پژوهش موضوع امنیتی کردن تهدید کروناویروس توسط مقامات ذی‌صلاح سه دولت بریتانیا، آلمان و استرالیا مورد تدقیق قرار گرفت. البته این نکته نیز مفروض گرفته شد که در تمامی کشورهایی که اقدامات محدودکننده در مقابله با پاندمی کووید-۱۹ اعمال می‌گردد مشابه فرآیندی که این سه مقام دولتی در امنیتی کردن کروناویروس و اعمال محدودیت‌های شدید به کار می‌گیرند، تکرار می‌گردد. بسیاری از مقامات دولت‌های مختلف در سطح جهان، مشابه اظهارات این سه مقام دولتی را در راستای اعمال اقدامات محدودکننده در مواجهه با کروناویروس بر زبان رانده‌اند.

یافته‌های این پژوهش نشان می‌دهد که بازیگران امنیتی‌کننده، یعنی مقامات سه دولت بریتانیا، آلمان و استرالیا (و فرض می‌شود مقامات ذی‌صلاح هر کشوری که نسبت به امنیتی‌کردن کروناویروس اقدام نموده است)، به واسطه کنش گفتاری موفقیت‌آمیز امنیتی‌کردن کروناویروس، توانستند (و می‌توانند) موضوع اعمال محدودیت‌های شدید نظیر عدم خروج از خانه، متوقف نمودن تماس غیرضروری با دیگران و پرهیز از سفرهای غیرضروری، دورکاری، ممنوعیت حضور در میخانه‌ها، کلوب‌های شبانه، اماکن ورزشی، اجتماعات مذهبی و ... را توجیه نمایند. بنابراین می‌توان این‌گونه گفت که پیرو کنش گفتاری موفقیت‌آمیز دولت‌ها پیرامون امنیتی‌کردن کروناویروس، بستر تازه‌ای ایجاد می‌گردد. با امنیتی‌کردن کروناویروس توسط بازیگران امنیتی‌کننده و نشان دادن این مطلب که ویروس کووید-۱۹ یک تهدید وجودی متوجه مرجع امنیت می‌باشد، مردم متقاعد می‌گردند که اقدامات محدودکننده دولت‌ها نظیر تعطیلی دانشگاه‌ها، سینماها و سالن‌های تئاتر، تعطیلی کلوب‌های شبانه و دیسکوها، باشگاه‌های ورزشی، ممنوعیت مسافرت، تعطیلی برخی از صنوف پرخطر نظیر رستوران‌ها و هتل‌ها و مواردی از این دست را تحمل نمایند. تمهیداتی که در شرایط عادی غیرقابل توجیه هستند و مشروع قلمداد نمی‌شوند و بدین‌سان است که مردم بسیاری از کشورهای جهان در قبال هزینه‌هایی که سیاست‌های ضدکروناوی بر آنان تحمیل می‌نماید، شکایا هستند و آن‌ها را علی‌رغم اعتراضات جسته و گریخته در برخی از کشورها تحمل می‌نمایند. چون بحث بقای آنان در میان است.

یعنی به واسطه موفقیت‌آمیز (یا نتیجه‌بخش) بودن کنش گفتاری امنیتی‌کردن کروناویروس، بخش امنیتی‌کننده (در این‌جا دولت‌ها) اعلام نمود که به‌منظور بقای مرجع (ملت)، از ابزارهای غیرعادی و نقض قواعد عادی (در این‌جا اعمال محدودیت‌های سنگین) استفاده می‌نماید، ابزارهایی که در شرایط عادی تحمل نمی‌شوند. بنابراین به واسطه نتیجه‌بخش بودن کنش گفتاری امنیتی‌کردن

امنیتی کردن کروناویروس و پذیرش اقدامات ... ۱۳۷

کروناویروس و از آن‌جا که به‌واسطه موفقیت اجرایی یک کنش گفتاری، زمینه فعلی تغییر نموده یا زمینه جدیدی ایجاد می‌گردد، مردم به‌عنوان مخاطبان کنش گفتاری امنیتی کردن متقاعد شدند این اقدامات که آزادی عمل آنان را به‌شدت محدود می‌نماید و هزینه‌های فراوانی را بر آنان تحمیل می‌نماید، تحمل نمایند. به‌عبارت دقیق‌تر، از آن‌جا که امنیتی کردن، کیفیتی نیست که به‌صورت ذهنی و در اذهانی مجزا حاصل شود بلکه کیفیتی اجتماعی و بخشی از قلمرو گفتامانی، به‌صورت اجتماعی (بر) ساخته شده و بیناذهنی می‌باشد، بنابراین با امنیتی کردن کروناویروس توسط بازیگر امنیتی‌کننده و نشان دادن این مطلب که ویروس کووید-۱۹ یک تهدید وجودی برای مرجع امنیت می‌باشد و پذیرش این تهدید وجودی توسط مخاطبان، تمهیداتی که در شرایط عادی غیرقابل توجیه هستند و مشروع قلمداد نمی‌شوند (در این‌جا اعمال محدودیت‌های سنگین) در اختیار روسای دولت‌ها قرار گرفت و بدین‌سان هزینه‌ها توسط مخاطبان تحمل شد. هزینه‌هایی که در شرایط عادی غیرقابل تحمل هستند. تعطیلی مساجد، اماکن مذهبی، اماکن فرهنگی، اماکن تفریحی، کلوب‌های شبانه، میخانه‌ها و ... در شرایط عادی و بدون انجام یک کنش گفتاری امنیتی کردن موفقیت‌آمیز، قطعاً به شورش‌های عظیم اجتماعی منجر خواهد شد.

بنابراین می‌توان این‌گونه فرض نمود که دولت‌های مختلف می‌توانند با امنیتی کردن برخی از موضوعات مهم و اقناع مردم در مورد این موضوع که بقا و حیات آنان در خطر می‌باشد، تدابیر و تمهیدات فوق‌العاده‌ای را وضع و اجرایی نمایند. تدابیر و تمهیداتی که محال است در شرایط عادی مورد پذیرش مردم قرار گیرد و قبولاندن آن‌ها به مردم، قطعاً هزینه‌های بی‌شماری را بر حاکمیت مترتب خواهد نمود.

سخن اصلی پژوهش آن است که امنیتی کردن یک موضوع به معنای برخورد پلیسی و امنیتی با آن موضوع نیست. به‌واسطه امنیتی کردن یک موضوع خاص، یک دولت می‌تواند آن موضوع را در کانون توجه و تمرکز افکار عمومی قرار

۱۳۸ فصلنامه دولت پژوهی

داده و از این طریق، تدابیر و تمهیداتی را اجرایی نماید که در شرایط عادی اجرا و پیاده‌سازی آن‌ها غیرممکن و حداقل بسیار پرهزینه خواهد بود. مردم نیز به‌واسطه موفقیت‌آمیز بودن کنش گفتاری امنیتی‌کردن توسط بازیگران امنیتی‌کننده، متقاعد و راضی خواهند شد که بسیاری از هزینه‌ها را متحمل گردند، زیرا به‌زعم بازیگران امنیتی‌کننده، بقای آنان در معرض خطر می‌باشد.

منابع

الف) فارسی

جعفری، معصومه و رضائی، حدائق، (۱۳۹۳)، «بررسی کنش گفتاری امتناع بین فارسی‌زبانان ایرانی و افغانی با تأکید بر جنبه‌های آموزشی»، مجموعه مقالات نهمین همایش زبان‌شناسی ایران (شماره ۳۳۱)، تهران: دانشگاه علامه طباطبائی.

دهقانی فیروزآبادی، سیدجلال و رضایی، نیما، (۱۳۹۶)، «بررسی کنش گفتاری امنیتی کردن «انقلاب اسلامی» توسط روسای جمهور ایالات متحده»، *رهیافت/انقلاب/اسلامی*، شماره ۴۱.

سرل، جان، (۱۳۸۵)، *افعال گفتاری*، ترجمه علی عبداللہی، قم: پژوهشگاه علوم و فرهنگ اسلامی.

مک‌دانل، دایان، (۱۳۷۷)، «مقدمه‌ای بر نظریات گفتمان (۱): پایان دهه ۱۹۶۰»، ترجمه حسین علی نوذری، گفتمان، شماره ۲.

ویسی، الخاص و اورکی، غلام‌حسین، (۱۳۹۴)، «کارکردهای معنایی و توان منظوری جملات استفهامی قرآن کریم با توجه به نظریه «کنش گفتاری»»، ذهن، شماره ۶۲.

ب) انگلیسی

BBC News, (March 22, 2020), "Coronavirus: Germany Tightens Curbs and Bans Meetings of more than Two, Retrieved from, *bbc.com* website: <https://www.bbc.com/news/world-europe-51999080>.

Bennhold, K., & Eddy, M, (March 22, 2020), "Germany Bans Groups of More than 2 to Stop Coronavirus as Merkel Self-Isolates", Retrieved from *the nytimes.com* website: <https://www.nytimes.com/2020/03/22/world/europe/germany-coronavirus-budget.html>.

Buzan, B. & Wæver, O, (2009), *Macrosecuritisation and Security Constellation: Reconsidering Scale in Securitization Theory*, *Review of International Studies*, No. 35.

Buzan, B., & Wæver, O, (2003), *Regions and Powers: The Structure of International Security*. Cambridge & New York: Cambridge University Press.

Buzan, B., Wæver, O., & de Wilde, J, (1998), *Security: A New Framework for Analysis*, Boulder, Colo: Lynne Rinner Publishers.

Dunn Cavelty, M, (2008), *Cyber Security and Threat Politics: US Efforts to Secure the Information Age*, London & New York: Routledge.

Emmers, R, (2013), *Securitization*, In Alan Collins, *Contemporary Security Studies*, Third Edition., Oxford: Oxford University Press.

Floyd, R, (2010), *Security and the Environment: Securitisation Theory and*

- US Environmental Security Policy, New York: Cambridge University Press.
- Goede, M. D. (2010), Financial Security, In J. Peter Burgess, *The Routledge Handbook of New Security Studies*, London & New York: Routledge.
- Johnson, B. (May 11, 2020), "PM statement in the House of Commons: 11 May 2020", Retrieved from *The gov.uk* website: <https://www.gov.uk/government/speeches/pm-statement-in-the-house-of-commons-11-may-2020>.
- Johnson, B. (March 16, 2020), "Prime Minister's Statement on Coronavirus (COVID-19)", 16 March 2020, Retrieved from *The gov.uk* website: <https://www.gov.uk/government/speeches/pm-statement-on-coronavirus-16-march-2020>.
- McInnes, C. (2008), Health. In Paul D. Williams, *Security Studies: an introduction*, London & New York: Routledge.
- Morrison, S. (March 22, 2020), "Media Statement: Update on Coronavirus Measures", Retrieved from *The pm.gov.au* website: <https://www.pm.gov.au/media/update-coronavirus-measures-220320>.
- Sjostedt, R. (2011), "Health Issues and Securitization: The Construction of HIV/AIDS as a US National Security Threat, In Thierry Balzacq, *Securitization Theory: How Security Problems Emerge and Dissolve*, New York, NY: Rutledge.
- Stritzel, H. (2007), "Towards a Theory of Securitization: Copenhagen and Beyond", *European Journal of International Relations*, Vol. 13, No. 3.
- Trombetta, M. J. (2011), "Rethinking the Securitization of the Environment: Old Beliefs, New Insights, In Thierry Balzacq, *Securitization Theory: How Security Problems Emerge and Dissolve*, New York, NY: Rutledge.
- Wæver, O. (2004), Aberystwyth, Paris, Copenhagen New 'Schools' in Security Theory and their Origins between Core and Periphery, *Paper Presented at the Annual Meeting of the International Studies Association*, Montreal, March 17-20. Retrieved January 9, 2021 from <https://warwick.rl.talis.com/items/8867659C-9A84-7D95-A033-6CBBFB956ECE.html>
- Wæver, O. (1995), "Securitization and DE securitization", In Ronnie D. Lipschutz, *On Security*, New York: Columbia University Press.
- Williams, M. C. (2011), The Continuing Evolution of Securitization Theory, In Thierry Balzacq, *Securitization Theory: How Security Problems Emerge and Dissolve*, New York, NY: Rutledge.
- Williams, M. C. (2003), "Words, Images and Enemies: Securitization and International Politics", *International Studies Quarterly*, Vol. 47, No. 4.